

Hồi thứ bảy mươi sáu

Tam thiếu nhưng bản lĩnh cao thâm

Trang phu nhân không nói gì, chú ý lắng nghe Vi Tiểu Bảo thuật chuyện liệng tro hương vào mắt Ngao Bái rồi hợp lực với bọn tiểu thái giám mới bắt được Ngao Bái, bắt giặc mù thở phào một cái nhẹ nhõm.

Nên biết Vi Tiểu Bảo thường nghe thầy đồ giảng sách nói đến chỗ nào nên dừng, chỗ nào nên nhấn mạnh để cho câu chuyện thêm phần ý nhị. Huống chi chính gã đã trải qua vụ này thì những đoạn tình diệu khúc chiết gã thuật lại một cách tường tận mà còn thêm diêm tương khiến cho câu chuyện bắt Ngao Bái biến thành giạt gân, mà người nghe cũng tăng thêm mấy phần kinh tâm động phách.

Trang phu nhân nghe xong nói:

- Té ra đầu đuôi câu chuyện là thế, nhưng lời đồn đại bên ngoài không đầy đủ chi tiết lại có chỗ sai sự thực. Người ta nói những gì Quế công công bản lĩnh cao thâm, cùng Ngao Bái đại chiến ba trăm hiệp rồi thi triển tuyệt chiêu bắt hấn phải đầu hàng. Tiện thiếp nghĩ rằng Ngao Bái nổi danh là tay dũng sĩ đệ nhất ở Mãn Châu thì Quế tướng công bản lĩnh cao cường đến đâu, nhưng hãy còn nhỏ tuổi làm sao lại có thể kiềm chế hấn được?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu là cuộc tỷ đấu thực sự thì đến cả trăm Tiểu Quế Tử cũng không địch nổi tên gian tặc đó.

Trang phu nhân hỏi:

- Về sau Ngao Bái chết trong trường hợp nào?

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Xem chừng thiếu phụ này nếu không phải nữ quỷ thì nhất định cũng là một nhân vật trong võ lâm. Chi bằng ta thử nhắc tới danh hiệu Thiên Địa Hội, chắc có thể nâng cao giá trị của mình lên.

Gã nghĩ vậy liền theo sự thực kể lại: Vua Khang Hy phái gã đi dò la Ngao Bái làm sao? Gã đụng độ với bọn người đến đánh phủ Khang thân vương thế nào? Gã nhận làm những người này là bộ thuộc của Ngao Bái ra sao? Gã cố

chuồn vào ngực giết Ngao Bái thế nào? Gã nhất nhất thuật lại, không bỏ sót một chi tiết.

Sau cùng gã nói:

- Những người này nguyên là bọn đối đầu với Ngao Bái, nói rõ hơn là anh hùng hảo hán ở Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội. Bọn họ thấy tại hạ đâm chết Ngao Bái liền đối xử rất lịch sự và bảo là đã trả mối đại thù cho họ.

Trang phu nhân gật đầu nói:

- Sở dĩ Quế tướng công được Trần tổng đà chúa thu làm đệ tử, lại được đưa lên ngôi hương chủ Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội té ra là vì nguyên do này.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Mụ biết hết rồi, sao còn hỏi ta làm chi?

Gã nói tiếp:

- Tại hạ hoang mang chẳng hiểu gì hết. Cả việc làm hương chủ Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội cũng chỉ là chuyện hữu danh vô thực.

Gã không hiểu Trang phu nhân là bạn hay là thù của Thiên Địa Hội nên gã phải dò dẫm trước rồi sẽ tính.

Trang phu nhân trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Lúc Quế tướng công hạ sát Ngao Bái dùng chiêu số gì? Có thể nói cho tiện thiếp hay được chăng?

Vì Tiểu Bảo đưa mắt ngó mụ thấy nhãn thần lấp lánh ánh tinh quang thì nghĩ bụng:

- Mụ này có vẻ tà môn, nếu ta nói nhăng nói càn tất bị lộ tẩy. Chi bằng cứ nói thật là hơn.

Gã liền đứng dậy đáp:

- Tại hạ có biết chiêu số địch gì đâu?

Đoạn gã giơ hai tay ra hiệu nói tiếp:

- Lúc đó tại hạ sợ bỏ vĩa cứ đâm loạn xà ngầu mấy nhát như thế này.

Trang phu nhân gãi đầu nói:

- Mời Quế công công hãy ngồi chơi một chút!

Đoạn mụ đứng lên gọi:

- Song Nhi! Sau không lấy kẹo hoa tùng hoa quế mời Quế tướng công ăn nếm?

Mụ lại nhìn Vi Tiểu Bảo chúc câu vạn phúc, thi lễ rồi tiến vào nội đường.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Mụ mời ta ăn kẹo, dĩ nhiên là không có ác ý.

Gã sức nhớ tới điều gì, la thầm:

- Trời ơi! Không xong rồi. Nữ quý mời mình ăn kẹo mà bên trong toàn sâu bọ giun dế.

Song Nhi bung vào một chiếc đĩa sứ có chân cao. Trên đĩa bày rất nhiều kẹo mút. Thị cười nói:

- Quế tướng công! Mời tướng công xơi kẹo, mút đi!

Vi Tiểu Bảo "dạ dạ" mấy tiếng nhưng không dám ăn. Gã ngửi mùi hoa quế, hoa tùng rất thơm ngon, bụng bảo dạ:

- Không thể ăn cho thích khẩu để rồi sâu bọ giun dế khoét ruột mà chết oan.

Gã ngồi trong hoa cảnh chỉ mong trời chóng sáng.

Sau một lúc lâu, bỗng nghe tiếng vạt áo rung động sột soạt. Sau cửa vừa bên cửa sổ, cảnh bình phong hiện ra rất nhiều cặp mắt ngó trộm vào đường như toàn là mắt đàn bà con gái. Trong bóng đêm gã không nhìn rõ được, lòng gã rất khủng khiếp, toàn thân nổi gai ốc.

Đột nhiên thanh âm khàn khàn của một bà già ở ngoài cửa sổ cất lên:

- Quế tướng công! Quế tướng công giết tên gian tặc Ngao Bái trả được mối thù tựa bể cho bọn tiện phụ. Ôn cao đức cả này biết lấy gì báo đáp?

Chỗ cửa sổ mở, Vi Tiểu Bảo trông rõ mấy chục đàn bà áo trắng lay phục xuống đất.

Gã giật mình kinh hãi, vội vàng đáp lễ.

Lại nghe tiếng quần nữ đập đầu xuống đất "bình bình". Gã cũng đập đầu đáp lại.

Cửa sổ bỗng đóng lại. Mụ già nói:

- Ân công bất tất đa lễ. Bọn vị vong nhân này không dám.

Ngoài cửa sổ tiếng khóc nức nở của quần nữ vang lên.

Vi Tiểu Bảo lông tóc dựng đứng cả lên. Sau một lúc, tiếng khóc dần dần xa xa. Bọn phụ nữ giải tán đi hết. Gã như người trong mộng choàng tỉnh giấc, tự hỏi:

- Bọn đó là người hay ma quỷ?

Chẳng bao lâu Trang phu nhân cùng Song Nhi đi ra. Mụ nói:

- Quế công công! Xin tướng công đừng kinh hãi chi hết. Bọn người quy tụ ở đây đều là thân nhân của những bậc trung thần nghĩa sĩ bị Ngao Bái sát hại. Họ được tin Quế tướng công đâm chết Ngao Bái trả thù cho đều cảm kích tướng công vô cùng!

Vi Tiểu Bảo ngập ngừng hỏi:

- Vậy ra Trang tam gia cũng... cũng bị Ngao Bái gia hại ư?

Trang phu nhân khẽ đáp:

- Đúng thế! Bao nhiêu người ở đây bị thương khóc lóc, suốt ngày đêm mong đợi cơ hội trả thù. Không ngờ tên gian tặc kia tội ác ngập đầu phải đền nợ mau lẹ như vậy. Hắn đã chết về tay Quế tướng công!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ có công lao gì đáng kể đâu? Đó chẳng qua là chuyện ngẫu nhiên mà gặp.

Gã thấy Song Nhi đã đem cái bọc của mình lên bàn.

Trang phu nhân nói:

- Quế tướng công! Bọn tiện thiếp đội ơn cao đức cả của tướng công, đáng lý phải hết lòng khoản đãi ít ngày mới phải. Nhưng vì ở đây hầu hết là sương phụ, nên có điều bất tiện. Bọn tiện thiếp cùng nhau thương nghị kính tặng tướng công một chút lễ mọn gọi là tỏ tác lòng thành, song thấy hành trang của tướng công lại quá dư về tiền bạc. Đây là chốn hoang dã, chẳng có chi xứng đáng với con mắt của tướng công. Còn về bí lục võ công thì Quế tướng công đã được Trần tổng đà chúa ở Thiên Địa Hội ban cho bí quyết. Tướng công theo đó rèn luyện dù chẳng thể thành một nhân vật thiên hạ vô song thì cũng đủ tự vệ, khó có người làm gì được.

Vi Tiểu Bảo nghe Trang phu nhân ăn nói văn hoa lễ phép, liền hỏi:

- Phu nhân bất tất phải khách sáo. Tại hạ xin hỏi một câu là mấy người đồng bạn của tại hạ đi đâu cả rồi?

Trang phu nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Đã được tướng công hỏi đến, bọn tiện thiếp đáng lý phải trả lời rành mạch, nhưng e rằng tướng công mà biết chuyện này chỉ có hại chứ chẳng lợi gì. Mấy vị đó là bạn hữu của ân công thì dĩ nhiên bọn tiện thiếp cũng phải hết sức giữ gìn cho họ khỏi bị tổn thương. Sau này tất có ngày ân công tái hội.

Vi Tiểu Bảo nghe Trang phu nhân nói vậy, liền tiên liệu là có hỏi nữa cũng bằng vô dụng.

Gã ngừng đầu nhìn qua cửa sổ, miệng lẩm bẩm:

- Làm sao đến giờ trời còn chưa sáng?

Trang phu nhân dường như hiểu rõ tâm lý gã, liền hỏi:

- Sáng mai ân công định đi đâu?

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Câu chuyện đối thoại giữa ta và Chương lão tam chắc mụ cũng nghe rõ cả rồi, mình còn nói dối thì ra người man trá, chi bằng bảo thực mụ là hơn.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Tại hạ lên Ngũ Đài Sơn ở tỉnh Sơn Tây.

Trang phu nhân nói:

- Từ đây lên Ngũ Đài Sơn, đường xa diệu vợi, dọc đường lại nhiều sóng gió. Bọn tiện thiếp xin kính tặng ân công một chút lễ vật, xin ân công đừng từ chối.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Trước nay các vị có lòng hảo tâm tặng cho đồ vật, tại hạ không dám khước từ bao giờ.

Trang phu nhân nói:

- Thế thì hay lắm!

Mụ trở Song Nhi nói tiếp:

- Con tiểu nha đầu Song Nhi này đã theo tiện thiếp lâu năm, làm việc rất cẩn thận. Bọn tiện thiếp xin để tặng ân công. Mong ân công đem thị đi để thị phục thị mọi việc.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Gã không ngờ lễ vật mà Trang phu nhân tặng mình lại là một con người. Gã tự nhủ:

- Vừa rồi Song Nhi đã hầu hạ ta nào hơ quần áo nào dóc tóc tai, đã tốn công cho ta không phải là ít. Ta được một tên tiểu nha đầu vừa xinh đẹp lại vừa khéo léo phục thị bên mình thật là sung sướng. Có điều dọc đường hiểm trở còn nhiều, biết phải tùy cơ ứng biến. Ta đem theo một tên tiểu nha đầu cũng bất tiện lắm.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Trang phu nhân tặng cho tại hạ món trọng lễ này, tại hạ xin đa tạ. Nhưng... nhưng...

Gã thấy Song Nhi cúi đầu liếc mắt ngó trộm mình. Mục quang của thị vừa chạm vào tia mắt gã, thị vội quay đầu đi, mặt hơi ửng đỏ.

Trang phu nhân hỏi:

- Không hiểu ân công có điều chi nan giải?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ đến Ngũ Đài Sơn để làm những việc... không phải dễ dàng. Nếu đưa vị cô nương này đi, e có điều bất tiện.

Trang phu nhân nói:

- Cái đó ân công bất tất phải quan tâm. Song Nhi tuy nhỏ tuổi mà thân thủ rất linh động. Thị chẳng phải là người thừa, làm bạn ân công đâu. Ân công cứ yên lòng.

Vì Tiểu Bảo quay lại ngó Song Nhi thấy khoé mắt đen láy của thị ra chiều tha thiết, liền cười hỏi:

- Song Nhi! Cô có ưng đi theo tại hạ không?

Song Nhi cúi đầu khẽ đáp:

- Tam thiếu nhưng đã sai nô tỳ đi phục thị tướng công thì dĩ nhiên nô tỳ phải tuân theo.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi gặng:

- Nhưng cô nương có nguyện ý hay không xin cho biết rõ? E rằng chuyện này gặp nhiều sự nguy hiểm đấy.

Song Nhi đáp:

- Nô tỳ không sợ nguy hiểm.

Vì Tiểu Bảo mỉm cười hỏi:

- Thế cô nương mới trả lời câu hỏi thứ hai của tại hạ, chứ chưa đáp lại câu thứ nhất. Cô không sợ nguy hiểm chỉ vì phu nhân đã đem cô tặng cho tại hạ, chứ chẳng phải cô có ý nguyện như vậy.

Song Nhi đáp:

- Chúng ta đã là thuộc hạ người khác thì còn nói gì đến chuyện nguyện ý hay không nguyện ý? Tướng công hỏi tiểu tỳ như vậy là đề cao tiểu tỳ một cách quá đáng. Phu nhân đã bảo tiểu tỳ phục thị tướng công thì nhất định tiểu tỳ phải hết lòng. Tiểu tỳ được tướng công đối đãi tử tế là tiểu tỳ tốt số. Bằng tướng công cay nghiệt với tiểu tỳ thì đó là số mạng của tiểu tỳ phải khổ sở.

Vì Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Số mạng cô tốt lắm chứ không phải xấu để chịu đựng đau khổ.

Song Nhi khoé miệng nở một nụ cười kín đáo.

Trang phu nhân nói:

- Song Nhi! Người lạy tướng công đi. Từ nay người là người của Quế tướng công rồi đó!

Song Nhi ngừng đầu lên, bỗng vành mắt thị đỏ hoe. Thị quỳ xuống dập đầu lạy Trang phu nhân trước, miệng ấp úng:

- Phu nhân! Tiểu tỳ!... Tiểu tỳ...

Thị nghẹn ngào không nói nên lời. Hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Trang phu nhân vuốt mái tóc thị nói:

- Quế tướng công là một trang thiếu niên anh hùng. Tướng công còn nhỏ tuổi mà oai danh đã lẫy lừng thiên hạ. Người ráng thị phục tướng công cho ngoan ngoãn. Tướng công đã ưng lời đối xử tử tế với người thì còn lo gì nữa?

Song Nhi đáp:

- Dạ!

Rồi xoay mình lại nhìn Vi Tiểu Bảo lạy phục xuống.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Cô bắt tất phải khách sáo!

Gã đỡ thị đứng lên rồi mở bọc lấy một chuỗi minh châu ra cười nói:

- Cái này kêu bằng chút lễ kiến diện.

Chuỗi minh châu ít ra đáng giá đến bốn năm ngàn lạng bạc. Với số tiền lớn này nếu dùng để mua nha hoàn thì được đến mấy chục tên.

Song Nhi giơ tay ra đón lấy chuỗi minh châu đáp:

- Tiểu tỳ xin đa tạ tướng công!

Rồi thị đeo ngay vào cổ.

Song Nhi mặc quần áo vải thô, thị đeo minh châu, hào quang lấp lánh chiếu lên khuôn mặt khả ái khiến thị tăng thêm mấy phần xinh đẹp.

Trang phu nhân hỏi:

- Chuyến này ân công Ngũ Đài Sơn định điều tra một cách đường hoàng hay ngầm ngấm thám thính?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên là cuộc dò la bí mật.

Trang phu nhân nói:

- Những rừng cây, đền miếu ở Ngũ Đài Sơn đều là chỗ có rồng cọp ẩn nấp. Ân công nên đề phòng cẩn thận.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Đa tạ phu nhân có lòng chỉ điểm.

Trang phu nhân đứng dậy nói:

- Tướng công hãy thận trọng. Miễn cho vi vong nhân khỏi tiền đưa.

Mụ lại bảo Song Nhi:

- Song Nhi! Người ra khỏi cửa này là hết làm người nhà Trang gia. Từ nay người nói câu gì hay làm việc gì đều không liên can đến chủ cũ. Nếu ở ngoài người sinh rắc rối, chuyện nhà họ Trang ta cũng không thể bênh vực.

Mụ nói mấy câu này bằng vẻ mặt rất nghiêm trang.

Trang phu nhân lại nhìn Vi Tiểu Bảo vái chào lần nữa rồi trở gót đi vào.

Ngó qua làn giấy dán cửa sổ, trời đã hửng sáng.

Song Nhi vào nhà trong lấy bọc của thị ra buộc chung vào với bọc của Vi Tiểu Bảo rồi khoác lên vai.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta đi thôi!

Song Nhi "dạ" một tiếng rồi cúi đầu xuống, vẻ mặt buồn rầu.

Vi Tiểu Bảo đi ra cửa lớn. Song Nhi theo sau.

Lúc này trời đã tạnh mưa nhưng khe lạch trên núi nước chảy như thác. Chỗ nào cũng chỉ nghe tiếng nước ồ ồ.

Vi Tiểu Bảo đi mấy chục bước, quay đầu ngó lại toà nhà thấy hơi nước mờ mịt bao phủ bức tường phía trước, nóc nhà còn lơ mờ như ẩn như hiện. Gã đi thêm mấy chục bước, nhìn lại chỉ thấy một màu trắng xoá bao la, không rõ vật gì nữa. Bất giác gã thở dài nói:

- Những việc tao ngộ đêm qua thật chẳng khác chi một giấc mộng. Song Nhi! Phu nhân nói với cô mấy câu sau cùng như vậy là nghĩa làm sao?

Song Nhi đáp:

- Tam thiếu nhưng bảo tiểu tỳ từ nay đi phục thị tướng công thì bất cứ nói hay làm việc gì cũng không dính líu đến nhà họ Trang nữa.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Những người đồng bạn với ta đi đâu cả, cô có thể nói cho ta biết không?

Song Nhi sững sốt một chút rồi đáp:

- Dạ! Những vị đồng bạn của tướng công bị bọn người Thần long giáo đưa đi rồi. Có điều Tam thiếu nhưng đã chịu lời sẽ tìm cách cứu họ ra.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Tam thiếu nhưng có biết võ nghệ không?

Song Nhi đáp:

- Chẳng những Tam thiếu nhưng hiểu võ công mà bản lãnh rất cao cường.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu hỏi:

- Tam thiếu nhưng người đi gió thổi bay thì làm sao mà bản lãnh cao cường được? Nếu võ công của phu nhân quả nhiên thâm hậu thì khi nào Tam thiếu gia lại bị chết về tay Ngao Bái?

Song Nhi đáp:

- Lão thái gia, Tam thiếu gia đều bị hại vào hồi cả mấy chục nhà không một ai hiểu võ công. Khi đó bọn đàn ông đều bị Ngao Bái bắt đưa đi Bắc Kinh hạ sát. Còn đàn bà con gái cũng phải sung quân đưa đến Minh Cổ Tháp trao cho bọn người mặc áo giáp làm nô tỳ. Dọc đường gặp cứu tinh giết chết bọn áp giải, cứu được phụ nữ mấy chục nhà đưa về cư trú ở đây, lại truyền dạy võ nghệ cho Tam thiếu nhưng.

Bây giờ Vì Tiểu Bảo mới hiểu rõ.

Lúc này trời đã sáng tỏ. ánh triều dương vừa lên soi sáng khắp trần gian. Những trận mưa lớn đêm qua dội xuống cây rừng, cành lá xanh biếc sạch lâu lâu.

Vì Tiểu Bảo không còn nghi ngờ bọn phụ nữ đêm qua là nữ quý nữa. Gã hỏi:

- Trong mọi căn phòng của các cô thiết lập linh đường đều là để thờ phụng các vị lão gia, thiếu gia bị Ngao Bái giết chết phải không?

Song Nhi đáp:

- Đúng thế! Bọn tiện thiếp ẩn cư trong chốn thâm sơn, không đi lại giao thiệp với bên ngoài. Những người thôn xóm phụ cận nổi tính hiếu kỳ lui tới dòm ngó, bọn tiện thiếp liền hý lộng quỷ thần, hăm dọa cho họ chạy hết, vì thế họ mới đồn đại đó là một toà quỷ ốc. Đã gần một năm nay, chẳng còn ai dám bén mảng tới nữa. Không ngờ đêm qua tướng công lại đến đây.

Thị dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tam thiếu nhưng bảo mọi người là mối đại thù chưa trả, nhất thiết mọi việc phải giữ hết sức bí mật. Những bài vị ở các linh đường đã đề danh hiệu các vị lão gia, thiếu gia bị kiếp nạn, nếu để người ngoài trông thấy thì thật là bất tiện.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vì thế mà các vị bắt hết những người đồng bạn của ta và bọn giáo đồ Thần long giáo phải không?

Song Nhi "ồ" một tiếng rồi đáp:

- Đêm qua tướng công đã hỏi về vụ này, nhưng tiện thiếp không dám nói. Có điều Tam thiếu nhưng đã bảo từ nay trở đi tiện thiếp chỉ phục thị tướng công, chẳng còn liên can gì đến Trang gia nữa. Như vậy dĩ nhiên tiện thiếp không nên giấu diếm tướng công bất cứ là chuyện gì.

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói:

- Hay lắm! Ta cũng cho cô hay: tên họ thực của ta là Vi Tiểu Bảo. Quế công công hay Tiểu Quế Tử gì gì đó đều là tên giả. Cô không phải là người của Quế gia nào hết.

Song Nhi hớn hờ đáp:

- Tướng công đem cả họ tên thực nói cho tiện thiếp hay, tiện thiếp quyết giữ kín không tiết lộ với ai.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tên thật của ta chẳng có chi là bí mật cho lắm. Nhiều anh em trong Thiên Địa Hội cũng đã biết rồi...

Song Nhi nói:

- Mấy vị đồng bạn của tướng công ban đầu bị bọn người Thần long giáo bắt giữ. Khi các vị động thủ chiến đấu với bọn Thần long giáo, Tam thiếu nhưng cùng mọi người ở đây đứng ngoài coi nhiệt náo, thấy bọn chúng niệm chú, miến lý lố những gì nghe không rõ lắm...

Vi Tiểu Bảo mỉm cười xen vào:

- Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ ngang thượng đế... Những câu chú này ta cũng niệm được.

Song Nhi nói:

- Tam thiếu nhưng bảo: bọn chúng niệm vậy, nhưng thực ra chúng còn pháp thuật gì nữa. Bằng không thì chẳng thể nào niệm mấy câu chú mà đột nhiên công phu ở nơi tay lại tăng lên gấp mấy trăm lần được. Ông già Chương lão tam nói chuyện với tướng công những gì, Tam thiếu nhưng cũng

đứng ngoài cửa sổ nghe rõ hết. Mọi người liền tìm cách tắt hết đèn lửa trong nhà đại sảnh rồi quăng lưới cá ra chụp được họ.

Vi Tiểu Bảo vỗ đùi reo lên:

- Tuyệt diệu! Dùng lưới cá để bắt người ư? Thế thì hay quá nhỉ?

Song Nhi đáp:

- Theo lời Tam thiếu nhưng thì chính Chương lão tam võ công cũng tầm thường thôi, nhưng yêu pháp của hắn rất lợi hại nên không ra mặt động thủ. Mọi người liền dẫn dụ lão ra ngoài, tắt đèn đi, tung lưới cá chụp một mẻ...

Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Bắt ngay được một con rùa thối tha.

Song Nhi cười khúc khích nói:

- Phía sau núi có một cái hồ. Đêm đêm bọn tiện thiếp thường xuống hồ đánh cá. Bọn tiện thiếp quê ở Hồ Châu, bên cạnh Thái Hồ. Hồ này rộng lắm. Ngày trước nhà họ Trang rất nhiều thuyền đánh cá để cho bọn nhà chài thuê mướn. Tam thiếu nhưng đã trông thấy qua nhà chài buông lưới bắt cá nên người hiểu cách quăng chài.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các vị quả là người Hồ Châu. Thảo nào gói bánh chưng Hồ Châu ăn rất ngon. Vì lẽ gì Tam thiếu gia bị Ngao Bái sát hại?

Song Nhi đáp:

- Theo lời Tam thiếu nhưng thì vụ đó kêu bằng "Văn tự ngục".

Vi Tiểu Bảo không hiểu văn tự ngục là nghĩa làm sao, liền hỏi:

- Văn tử nhục ư? (Gã nghe lộn "Văn tự ngục" thành Văn tử nhục). Sao lại Văn tử nhục? Con muỗi cũng có thịt ư?

Song Nhi đáp:

- Không phải Văn tử (con muỗi) mà là văn tự. Đại thiếu gia của tiện thiếp là người đọc sách, học vấn cao thâm. Sau khi đại thiếu gia đui mắt, làm một bộ sách thoá mạ người Mãn Châu...

Vi Tiểu Bảo tắc lưỡi ngất lời:

- Thế thì mình chịu thật! Đui mắt mà còn làm sách viết văn được. Mình không đui mắt mà ai viết chữ đưa cho cũng không hiểu. Cái này phải kêu bằng "người đui sáng mắt".

Song Nhi nói:

- Nhưng nhưng thường bảo: ở vào thời đại nhiều nhưng, không biết chữ là may. Bọn tiện thiệp mười mấy nhà ở liền nhau. Các vị lão gia, thiếu gia bị nạn đều là những tay học sĩ tài tử, chẳng ai không lòng danh thiên hạ về môn văn chương. Chỉ vì giỏi văn chương mà rước vạ vào mình.

Song Nhi thở dài nói tiếp:

- Tam thiếu nhưng còn nói: Bọn Thát Đát ở Mãn Châu không cho người Hán chúng ta đọc sách và làm văn. Vậy mà chúng ta vẫn đọc sách, vẫn viết văn, khiến bọn Thát Đát tức giận.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Cô có biết làm văn hay không?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>